

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku Mahmuda M.
przy uczestnictwie Agnieszki W.
o wydanie dziecka,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 listopada 2009 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł kosztów postępowania ze skargi.**

Uzasadnienie

Wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o nakazanie powrotu małoletniej Lary Z. do miejsca jej stałego pobytu w Holandii, skąd została wywieziona przez matkę Agnieszkę W., żonę wnioskodawcy. Wnioskodawca powołał się na postanowienia Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzoną w Hadze w dniu 25 października 1980 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528).

Postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2009 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek. Apelacja wnioskodawcy od tego orzeczenia, oparta na zarzucie naruszenia art. 13 pkt b Konwencji, została oddalona postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 listopada 2009 r. Od tego postanowienia wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Od postanowienia oddalającego apelację od postanowienia oddalającego wniosek o wydanie małoletniego w trybie Konwencji o cywilnych aspektach uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzoną w Hadze w dniu 25 października 1980 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528) skarga kasacyjna nie przysługuje. Sprawa, w której zapadło postanowienie na podstawie przepisów wymienionej wyżej Konwencji, jest zarazem rozpoznawaną w postępowaniu nieprocesowym sprawą z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego (art. 561-605). Skarga kasacyjna w takiej sprawie jest więc niedopuszczalna (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2001 r., I CKN 236/01, Lex nr 52475, z dnia 8 listopada 2001 r., II CZ 126/01, OSNC z 2002 r., nr 7-8, poz. 95 oraz I CZ 139/04, nie publ.). Zgodnie bowiem z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest więc niedopuszczalna.

Z tego względu, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w oparciu o art. 520 § 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 2 ust. 2 w zw. § 13 ust. 4 pkt 2 i § 7 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).